

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **W. T.**, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2019, č. j. 2 A 36/2019 - 37,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2019, č. j. 2 A 36/2019 - 37, **se** ve výroku I. a II. **ruší**.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 16. 5. 2019, č. j. KRPA-190284-20/ČJ-2019-000022-ZSV, **se ruší**.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backy **se určuje** částkou 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 16. 5. 2019, č. j. KRPA-190284-20/ČJ-2019-000022-ZSV, byl žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalované u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 26. 7. 2019, č. j. 2 A 36/2019 - 37, zamítl.

[3] Městský soud při posouzení této věci vyšel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že dne 15. 5. 2019 byl žalobce v prostorách haly železniční stanice Praha hl. n. kontrolován policejní hlídkou. Žalobce u sebe neměl platný doklad, prokázal se pouze In-kartou. Po provedené lustraci bylo zjištěno, že je na žalobce vydán příkaz k zatčení Okresním soudem v Šumperku. Žalobce byl proto zatčen na základě § 69 odst. 3 trestního řádu. Žalobce měl mimo jiné u sebe identifikační kartu vystavenou na jméno M. G., která pocházela z trestné činnosti vloupání do bytu. Okresní soud v Šumperku následně vydal příkaz k propuštění žalobce, nicméně vzhledem k tomu, že se zdržoval na území ČR neoprávněně, byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Bylo rovněž zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 18. 2. 2019, č. j. KRPT-287784-32/ČJ-2018-070022, byla žalobci dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, v tehdejší znění, uložena povinnost opustit území ČR, a to do 60 dnů od doručení tohoto rozhodnutí (tj. do 18. 4. 2019).

[4] Dle protokolu ze dne 16. 5. 2019 žalobce vypověděl, že dne 2. 6. 2013 přicestoval z Egypta, a to bez platného cestovního dokladu, neboť ten ještě na palubě letadla zničil. V České republice neměl žádné povolení k pobytu. O povinnosti opustit území ČR věděl, byl však předvolán k soudu do Bruntálu na 28. 5. 2019 a do Šumperku na 30. 5. 2019. Žalobce si nepodal žádost o stanovení nové lhůty k vycestování, namísto toho požádal o vízum k pobytu za účelem strpění na území ČR. Jeho žádost byla zamítnuta a o jeho odvolání nebylo v době jeho zajištění doposud rozhodnuto. Žalobce uvedl, že nevěděl o tom, že mu nesvědčí fikce pobytu. Odmítl vycestovat, neboť má na území ČR přítelkyni. Žalobce pracuje od 24. 12. 2018 v „kebabárně“ na ulici Kamenická v Praze 7, každý den od 12 do 22 hodin. Měsíční příjem nechtěl sdělit. V roce 2013 si podal žádost o mezinárodní ochranu, která mu však nebyla udělena. K italskému dokladu, který měl u sebe, sdělil, že jej dostal v Ústí nad Labem a zaplatil za něj asi 5000 Kč. Doklad si pořídil asi před dvěma měsíci, aby mohl být vpuštěn na fotbalový zápas Slavia Praha - Chelsea. Byl si vědom toho, že se jedná o padělaný doklad. V Egyptě měl problémy se zákony, dostával pokuty a neplatil daně, ale nejednalo se o trestnou činnost. Problémy s nelegálním pobytem měl v Belgii, Švýcarsku, Lucembursku a Norsku. Žalobce dále uvedl, že má na území ČR přítelkyni, M. M., nar. X, občanku ČR. Jedná se o partnerský vztah, který trvá asi 5 let. V současné době přítelkyně bydlí v Karviné, v bytě se svými dětmi a s žalobcem. O svou přítelkyni se finančně stará, jelikož má tři děti a nepracuje. Posílá jí různě vysoké finanční příspěvky, někdy i 26 000 Kč měsíčně. Své vyhoštění by kvůli vztahu k přítelkyni považoval za zásah do soukromého života. V Egyptě nemá žádné zázemí. V současné době nemá peníze k vycestování ani k pobytu, ale snaží se pracovat. Povolení k zaměstnání nemá. Peníze na složení finanční záruky nemá. Posledních asi 10 dnů pobýval sám v hostelu, ale adresu si nepamatuje. Svou adresu na policii nehlásil. V případě správního vyhoštění nevycestuje dobrovolně. Na území ČR byl obviněn z přečinu krádeže, soudní řízení stále probíhá.

pokračování

[5] Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění a rozhodnutím žalované ze dne 16. 5. 2019, č. j. KRPA-190284-26/ČJ-2019-000022-ZSV, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 3 let, kdy mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním, o němž v době rozhodování městského soudu nebylo doposud rozhodnuto (pozn. NSS: následně rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-24037-3/ČJ-2019-930310-V242, bylo toto rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce zrušeno a věc byla vrácena žalované k novému pojednání).

[6] Po vydání shora uvedeného rozhodnutí žalované o zajištění žalobce, napadeného žalobou v nyní posuzované věci, žalobce podal novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a byl rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 23. 5. 2019, č. j. OAM-296/LE-BA04-BA04-PS-2019, zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu do 8. 9. 2019. Z tohoto důvodu bylo dne 24. 5. 2019 zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončeno. Po uplynutí doby zajištění dle zákona o azylu byl žalobce propuštěn na svobodu.

[7] K žalobní námitce, podle níž žalovaná nedostatečně posoudila realizovatelnost účelu zajištění, tedy správního vyhoštění, z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a nezohlednila vztah žalobce k přítelkyni české státní příslušnosti, tedy jeho postavení rodinného příslušníka občana ČR, městský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), podle něhož má správní orgán povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné.

[8] Městský soud ovšem odkázal rovněž na navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 151/2018 - 28, a ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 Azs 281/2016 - 50) z níž podle městského soudu vyplývá, že posouzení důvodů znemožňujících vycestování (tj. mimo jiné i nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince) v rámci řízení o zajištění cizince je předběžné a subsidiární, přičemž v řízení o zajištění není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění.

[9] Podle městského soudu žalovaná k otázce soužití žalobce s jeho přítelkyní v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že pokud žalobce již 5 měsíců denně pracuje v Praze, bylo by téměř nemožné sdílet s přítelkyní v Karviné společnou domácnost, jelikož se jedná o město vzdálené více než 300 km. Přestože žalovaná tuto úvahu předestřela ve vztahu k hodnocení možnosti použití zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, a nikoliv explicitně ve vztahu k otázce realizovatelnosti případného správního vyhoštění, neznamená to podle městského soudu nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost je taková vada, která soudu brání „přezkoumat“ rozhodnutí, tedy závěry, k nimž správní orgán v rozhodnutí dospěl. Z

odůvodnění napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaná je přesvědčena o tom, že žalobce nesdílí společnou domácnost se svou přítelkyní a tedy není rodinným příslušníkem občana ČR. Proto městský soud nepovažoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

[10] Městský soud dále poznamenal, že v posuzovaném případě byly případné překážky vyhoštění žalované známy, neboť žalobce v řízení uváděl, že má trvalý partnerský vztah se svou přítelkyní české státní příslušnosti, a dále měla žalovaná k dispozici výše uvedené rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, ze dne 18. 2. 2019 o povinnosti žalobce opustit území ČR, v němž bylo shledáno, že by správním vyhoštěním žalobce bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. V daném případě se dle městského soudu žalovaná otázkou realizovatelnosti vyhoštění žalobce zabývala. I když je její hodnocení velmi stručné, pro účely rozhodnutí o zajištění postačí, neboť se jedná pouze o úvahu, zda je vyhoštění alespoň potenciálně možné. V řízení o zajištění není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o možnosti vyhoštění. Z úvahy žalované je zřejmé, že taková možnost u žalobce existuje, neboť žalobce neprokázal najisto, že je rodinným příslušníkem občana ČR, konkrétně, že žije se svou přítelkyní ve společné domácnosti a společně s ní hradí náklady na jejich potřeby. Břemeno tvrzení i důkazní dle názoru městského soudu spočívá na cizinci, který se dožaduje uznání za rodinného příslušníka občana EU. Proto v případě žalobce nebylo jeho správním vyhoštění zjevně vyloučeno. Tomuto závěru nebránilo ani zmíněné rozhodnutí jiného policejního orgánu o povinnosti žalobce opustit území ČR, neboť nelze vyloučit, že se situace žalobce od února 2019 změnila a vztah s jeho partnerkou již netrvá.

[11] Zároveň ovšem městský soud považoval za nutné úvahu žalované korigovat. Žalovaná dospěla k jednoznačnému závěru, že žalobce se svou partnerkou společnou domácnost nesdílí, a proto tedy implicitně dovodila, že není rodinným příslušníkem občana EU. Přestože tvrzení žalobce (dlouhodobá práce v Praze a pobyt jeho přítelkyně v Karvině) může takovému závěru nasvědčovat, nelze takto jednoznačný závěr učinit bez ohledu na zjištění dalších podstatných skutečností. Městský soud v daném ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 Azs 162/2015 – 29, podle něhož při výkladu pojmu trvalého žití ve společné domácnosti ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců nelze vycházet pouze z momentálního faktického stavu, ale je nutné se zabývat trvalostí působení ve společné domácnosti, jakož i vyjádřenou společnou vůlí osob k trvalému žití ve společné domácnosti, a to s přihlédnutím k objektivně zjiitelným skutečnostem svědčícím o takovém úmyslu. Trvalost spoluzití není dotčena tím, že se člen domácnosti, např. z důvodu výkonu zaměstnání, přechodně zdržuje mimo ni. Skutečnost, že žalobce pracoval každý den v Praze a jeho partnerka žila v Karvině, tak podle městského soudu ještě sama o sobě neznamenala, že s ní nemohl sdílet společnou domácnost. Zda žalobce skutečně je, nebo není rodinným příslušníkem občana ČR, ale podle městského soudu nebylo předmětem napadeného rozhodnutí. Tato otázka měla být zkoumána předně v řízení o správním vyhoštění žalobce. Pro rozhodnutí o zajištění žalobce postačí, že jeho správním vyhoštění není zjevně vyloučeno.

pokračování

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[12] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[13] Stěžovatel se s výše uvedeným závěrem městského soudu neztotožňuje a trvá na tom, že zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je přípustné pouze v případě, že neexistují překážky vyhoštění. Je tedy povinností žalované zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života stěžovatele, jímž by bylo právě jeho správní vyhoštění, tedy v posuzované věci konkrétně tím, zda je pobyt stěžovatelovy přítelkyně, která je navíc občanem České republiky a k tomu podle tvrzení stěžovatele údajně čeká se stěžovatelem dítě, natolik závažným zásahem do soukromého nebo rodinného života stěžovatele, že nelze uvažovat o vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V žalobou napadeném rozhodnutí se sice žalovaná dotkla způsobu soužití stěžovatele s jeho družkou, ovšem učinila tak pouze ve vztahu k eventuální realizovatelnosti zvláštního opatření, tedy hodnotila pouze to, zda je stěžovatel schopen zároveň bydlet (tj. patrně zejména nocovat) v Karviné a pracovat v Praze, nehodnotila však, zda to, že stěžovatel podle svého tvrzení na území České republiky žije se svou družkou, může být zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Zároveň stěžovatel nemůže souhlasit s názorem městského soudu, který rozhodnutí žalované sice podrobil částečné a případné kritice, ovšem přesto jej označil za přezkoumatelné a zákonné.

[14] Stěžovatel navíc s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 As 46/2013 – 55) a Soudního dvora EU připomíná, že v případě osob, které jsou rodinnými příslušníky občana Evropské unie, se neuplatní ani výklad Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož v případě, že cizinec začal budovat své rodinné vztahy na území hostitelského státu až v době, kdy se nacházel na jeho území neoprávněně, musí počítat s tím, že jeho pobyt na tomto území může být kdykoliv ukončen. Ochrana občanů EU a jejich rodinných příslušníků je v tomto ohledu širší než ta, kterou poskytuje čl. 8 Úmluvy.

[15] Žalovaná tedy podle stěžovatele v rozporu se svými výše zmiňovanými povinnostmi zjevně opomněla vyhodnotit zcela klíčové okolnosti stěžovatelova soužití s jeho partnerkou a případné následky jeho vyhoštění. Zejména byla žalovaná informována o tom, že jiný příslušný policejní orgán krátce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že je v případě stěžovatele namístě přistoupit nikoliv ke správnímu vyhoštění, nýbrž k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, a to právě pro nesoulad rozhodnutí o správním vyhoštění se stěžovatelovým rodinným a soukromým životem vedeným na území ČR. S ohledem na tyto nedostatky nemůže rozsudek městského soudu ani rozhodnutí žalované obstát.

[16] Stěžovatel tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[17] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že při rozhodování o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen se vypořádat mj. s otázkou, zda je tento účel zajištění alespoň potenciálně realizovatelný. Např. v rozsudku ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020 – 46, publ. pod č. 4058/2020 Sb. NSS, k této otázce Nejvyšší správní soud, opíraje se o městským soudem citované rozhodnutí rozšířeného senátu, konstatoval: *„Při rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění musí policie náležitě zvážit, zda vůbec k vyhoštění cizince bude moci dojít, tj. zda je toto vyhoštění alespoň potenciálně možné. V opačném případě by totiž zajištění cizince zcela postrádalo svůj smysl a účel; v podrobnostech srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, dle něhož má „správní orgán [...] povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu“ (pozn. podtržení doplněno Nejvyšším správním soudem).“*

[21] V nyní posuzované věci musí Nejvyšší správní soud přisvědčit stěžovateli, že zásadní skutečností, již se měla žalovaná i v posuzovaném rozhodnutí o zajištění zabývat, bylo to, že jiný policejní orgán, konkrétně Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, dospěl ve zmiňovaném rozhodnutí ze dne 18. 2. 2019, č. j. KRPT-287784-32/ČJ-2018-070022, tedy pouhé tři měsíce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, k závěru, že stěžovatele je nutno považovat vzhledem k jeho vztahu k jeho tehdejší družce, občance ČR, za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a z tohoto důvodu, jakož i proto, že by správní vyhoštění za daných okolností znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, uvedený správní orgán nerozhodl o správním vyhoštění stěžovatele, ale pouze o uložení povinnosti opustit území ČR. Uvedený správní orgán přitom vycházel, jak ve svém rozhodnutí uvedl, již z rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne

pokračování

31. 7. 2015, č. j. CPR-20395-9/ČJ-2015-930310-V214, kterým byla ze shodných důvodů zrušena platnost předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele.

[22] Pokud za daných okolností a při vázanosti žalované uvedenými pravomocnými správními rozhodnutími, jimž svědčila a nadále svědčí presumpce jejich správnosti, žalovaná zahájila řízení o správním vyhoštění stěžovatele dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, tedy pro naplnění skutkové podstaty „*porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí*“, a za tímto účelem hodlala stěžovatele zajistit, byla povinna i v nyní posuzovaném rozhodnutí o zajištění stěžovatele doložit, že došlo k takové změně skutkových okolností, na jejímž základě stěžovatel pozbyl postavení rodinného příslušníka občana EU, že tedy již jeho vztah k jeho družce netrvá či ho nelze nadále považovat za trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jehož podmínkou je žití ve společné domácnosti, přičemž při posuzování jeho trvalosti má být zohledněna zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

[23] Je totiž zřejmé, že pokud by stěžovatel měl i nadále postavení rodinného příslušníka občana EU, nemohlo by s ním být řízení o správním vyhoštění z uvedeného zákonného důvodu vůbec zahájeno a nemohl by být pro tento účel ani zajištěn, neboť podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců lze rozhodnutí o správním vyhoštění rodinného příslušníka občana EU vydat pouze v případě, že ohrožuje bezpečnost státu, závažným způsobem narušuje veřejný pořádek nebo ohrožuje veřejné zdraví. Ačkoli byl stěžovatel v době rozhodování o jeho zajištění v ČR trestně stíhán, pro žádný z uvedených důvodů s ním řízení o správním vyhoštění vedeno nebylo.

[24] I v případě, že by žalovaná na základě přezkoumatelné úvahy, která by měla oporu ve správním spisu, dospěla k závěru, že vztah stěžovatele k jeho družce již z hlediska jeho povahy, pevnosti a intenzity, či z toho důvodu, že spolu nadále nesdílejí společnou domácnost, nenaplnňuje znaky trvalého partnerského vztahu ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byla by v rozhodnutí o zajištění stěžovatele povinna dále alespoň předběžně posoudit, zda by i za těchto okolností vyhoštění stěžovatele neznamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[25] I v tomto ohledu se musí Nejvyšší správní soud plně ztotožnit se stěžovatelem, že jakákoliv úvaha žalované o uvedených dvou zásadních otázkách v žalobou napadeném rozhodnutí zcela absentuje. Městským soudem v tomto ohledu zmiňovaná formulace, podle níž „*pokud již 5 měsíců cizinec denně pracuje v Praze, bylo by téměř nemožné sdílet s přítelkyní v Karviné společnou domácnost, jelikož se jedná o město vzdálené více než 300 km*“, jednak žalovaná použila při posuzování jiné otázky, konkrétně použitelnosti zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců jakožto možných alternativ k zajištění, jednak se jedná o posouzení z výše uvedených hledisek zcela nedostačující, a to již jen z důvodů, který vytkl žalované s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 Azs 162/2015 – 29, sám městský soud. Trvalost spolužití skutečně není sama o sobě dotčena tím, že se člen domácnosti, např. z důvodu výkonu zaměstnání, přechodně zdržuje mimo ni, takový výkon zaměstnání na jiném, byť i vzdáleném místě, nelze bez dalšího považovat za opuštění společné domácnosti.

[26] Za těchto okolností měl městský soud rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost zrušit. Pokud namísto toho, i přesto, že jí zmiňovanou vadu vytkl, žalobu zamítl, nemůže ani jeho rozsudek obstát.

[27] Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaná se s nastíněnými stěžejními otázkami, zda byl stěžovatel i nadále rodinným příslušníkem občana EU a zda by jeho vyhoštění bylo přiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, dostatečně nevypořádala ani v souběžně vydávaném rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, a právě z tohoto důvodu bylo její rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-24037-3/ČJ-2019-930310-V242, zrušeno a věc byla vrácena žalované k novému projednání. V dalším řízení o správním vyhoštění žalovaná vyslechla dle instrukcí odvolacího orgánu jakožto svědkyni partnerku stěžovatele, paní M. M., která vypověděla, že se stěžovatelem od dubna 2019 není v žádném kontaktu, není s ním ve vztahu druh-družka nebo přítel-přítelkyně a nechce s ním být jakkoliv spojována. Všechny jeho věci mu zaslala poštou do zařízení pro zajištění cizinců, ve svém bytě bydlí pouze se svými dětmi. Tyto skutečnosti, které vyšly najevo až po rozhodování žalované i městského soudu v nyní posuzované věci, ovšem nemění nic na závěru Nejvyššího správního soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

IV.

Závěr a náklady řízení

[28] Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty první, dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského (městského) soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, a pokud již v řízení před krajským (městským) soudem byly pro takový postup důvody, současně může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil výroky I. a II. rozsudku městského soudu, jimiž byla žaloba stěžovatele zamítnuta a bylo rozhodnuto o nákladech řízení, i rozhodnutí žalované (výroky I. a II. tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu).

[29] Nejvyšší správní soud však současně nevyslovil, že se žalované věc vrací k dalšímu řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 - 34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS, totiž platí, že „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí“. Jak již bylo konstatováno, jelikož i v této věci Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem jeho správního vyhoštění, které bylo prvním úkonem v řízení, a navíc zajištění

pokračování

stěžovatele již bylo ukončeno, neexistuje dále řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno. Proto nebylo možné věc žalované vrátit k dalšímu řízení.

[30] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného správního orgánu, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (městským) soudem. Náklady řízení tak tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel byl na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci úspěšný. Z obsahu soudních spisů je však patrné, že mu žádné náklady nevznikly, neboť od soudních poplatků byl ze zákona osvobozen, a v řízení o žalobě i o kasační stížnosti byl zastupován ustanoveným zástupcem z řad advokátů. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že stěžovateli náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

[31] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce stěžovatele, advokát JUDr. Ing. Jakub Backa, byl stěžovateli ustanoven již v řízení o žalobě usnesením městského soudu ze dne 28. 5. 2019, č. j. 2 A 36/2019 - 17. O jeho odměně a náhradě hotových výdajů za řízení o žalobě následně městským soud rozhodl výrokem III. napadeného rozsudku, který zůstává tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu nedotčen. V řízení před Nejvyšším správním soudem ustanovený zástupce učinil dva úkony právní služby, a to další poradu s klientem přesahující jednu hodinu, jejíž uskutečnění zástupce doložil, a dále písemné podání soudu ve věci samé v podobě doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Ustanovenému zástupci tak náleží odměna ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu] a částka odpovídající DPH 21 %, tj. celkem částka 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. května 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu